

©by Jane Kievit
Allrightsreserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

Griezelen in het donker

De kamer bewaart voor eeuwig haar geheim

De telefoon gaat, maar verder is er geen ander geluid te horen dan de stilte. Pas na ettelijke keren houdt het irritante gerinkel op. De stilte wordt intenser evenals de duisternis die invalt. Slechts een paar kaarsen verlichten de kamer. Verder is alles donker, zodat de vrouw die in haar leunstoel weggedoken zit, een sinistere aanblik biedt. Het lijkt alsof ze ergens op wacht. Dan klinkt van buitenaf ... heel plots ... een zachte klap, die door de stilte van de kamer, bijna oorverdovend klinkt. Uit de leunstoel komt geen reactie. Even later klinkt er gerammel aan de voordeur. Zachte voetstappen komen de gang in en blijven even in de deuropening van de kamer staan. Seconden lang gebeurt er niets. Dan verwijderen de voetstappen zich weer naar de gang. Ze lopen de trap op. Boven is licht gestommel te horen. Dan komen de voetstappen terug de trap af. Ze lopen opnieuw door de gang. Blijven weer even staan in de deuropening. En lopen dan resoluut op de leunstoel toe. Voor de stoel blijven de voeten staan. De vrouw verroert geen vin. Haar ogen blijven star voor zich uit kijken. Opnieuw blijft het seconden lang stil. Dan verdwijnen de voetstappen geruisloos en de stilte lijkt de muren in stukken te scheuren. De vrouw heeft zich nog steeds niet bewogen. Bij het ochtendgloren klinkt er opnieuw gestommel aan de voordeur. Dit keer zijn er meerdere voetstappen te horen in de gang. Ze lopen de kamer binnen en eindigen bij de vrouw die nog steeds in haar leunstoel zit. De kaarsen zijn uitgedoofd. Zacht betast men de vrouw. Daarna wordt ze opgetild en weggedragen. Somber klinkt een stem: "Het heeft zo moeten zijn." Na deze griezelige woorden wordt de voordeur met een bons gesloten en de kamer bewaart voor eeuwig haar geheim.

De kasteelvrouw

In de kamer is het stil. Rustig zitten twee mensen in hun stoel. Dan laat de klok z'n twaalf slagen horen. Het is nu middernacht. Het uur heeft geslagen. Langzaam staat één van de twee mensen op. De ander blijft zitten en kijkt op noch om. Degene die recht staat is een vrouw. Ze draagt een wit gewaad. Ze loopt naar de keuken en neemt een pan met aardappeltjes die op het vuur stond te pruttelen en dus zijn ze nog warm. Daarna bestijgt ze met de gevulde pan in haar hand , de grote wenteltrap en loopt naar de torenkamers die volkomen leeg zijn. Ze loopt een kamer binnen en gaat daar voor een raam staan dat open staat, zodat ze over een meer kan uit kijken. Terwijl haar wit gewaad wappert in de koele nachtwind, heft ze onverhoeds de pan in haar hand omhoog zodat de aardappeltjes in een mooie vloeiende boogbeweging in het meer terecht komen. Met de lege pan nog steeds hoog opgeheven, roept ze luid in de stilte van de nacht: "Paul! Paul! PAUL!" , terwijl de tranen over haar wangen rollen. Even blijft ze nog staan, de pan nog steeds omhoog houdend. Dan draait ze zich met een ruk om en loopt vlug terug de trappen af, zet de pan in de keuken en ploft weer in dezelfde houding in haar leunstoel, zodat het lijkt alsof ze nooit heeft recht gestaan.

Zou dit morgennacht weer gebeuren?

De schaduwridder

Waar in de zomer de paarden grazen, de tractoren over de landerijen snorren, de boeren in de herfst het hooi binnen halen en 's winters de stilte over het landschap heerst. Daar ligt hoeve De Kievit. In het donker van de avond waakt deze stenen reus over haar gronden. In de duisternis lijkt de hoeve stil en verlaten. Toch is dat maar schijn. Want binnen zit de herenboer met zijn familie en arbeiders rond de tafel geschaard. Om de tijd te doden wordt er iets warmes gedronken en vertelt men elkaar verhalen. Meestal zijn die verzonnen, maar soms zit er een kern van waarheid in. Deze keer echter heeft de boer zelf een heel speciale gebeurtenis. Hij gaat er eens goed voor zitten en wacht af tot iedereen hem gespannen aankijkt. Na nog een slokje genomen te hebben, schraapt hij zijn keel en begint te vertellen:

"Toen ik klein was, zaten we in de winter ook rond deze tafel. Meestal was dat gezellig, maar op een avond ... we zaten net naar een spannend verhaal te luisteren ... brak plotseling buiten de hel los. Het donderde en bliksemde. De regen viel met bakken uit de hemel en zette het land bijna volledig onder water. De wind waaide zo hard dat zelfs deze stenen hoeve op zijn grondvesten daverde. Schuw als kleine muisjes zaten we dicht op elkaar en bang wachtten we af tot het noodweer zou afnemen. Na enkele uren nam het noodweer heel plotseling af en uiteindelijk minderden ook de regenvlagen. Samen met mijn vader liep ik, gewapend met de zaklamp, naar buiten om de schade op te nemen. In het eerst was er niets te zien, maar toen ik achterom liep, meende ik in de struiken een schaduw te zien. Verwonderd bleef ik stilstaan en plots maakte de schaduw zich los uit de struiken. Tot mijn stomme verbazing zag ik een ridder te paard, die zo uit de Middeleeuwen leek te zijn weg gereden. Heel even keek de ruiter me aan. Toen gaf hij zijn paard de sporen en reed weg. Stil keek ik hem na, tot de duisternis paard en ruiter opslokte. Maar toch merkte ik nog snel op de rugzijde van zijn lange mantel het kruis van de Tempeliers. Toen er echt niets meer te zien

was, liep ik in gedachten verzonken terug naar de hoeve. Eenmaal binnen vertelde ik mijn vader wat ik beleefd had. Die geloofde het maar half waarna ik er nooit meer over gesproken heb."

Als de boer zijn verhaal vertelt heeft, blijft het een tijdlang geladen stil in de kamer. Dan vraagt een arbeider schuchter:

"Hebt U die schaduwridder nog gezien boer?"

"Een paar keer nog.", antwoordt de boer, "maar dan alleen als het noodweer was.

"Waarom zouden wij u geloven?", kijkt een andere arbeider sceptisch.

De boer wil verontwaardigd antwoorden, als net op dat moment een zwaar gerommel in de verte het onweer aankondigt en er een grote donderslag klinkt gevolgd door een bliksemflits. Net als jaren eerder wacht iedereen gespannen af tot het noodweer afneemt, zich angstig afvragend of het onweer de hoeve niet te veel schade zal aanbrengen. Pas na enkele uren trekt het noodweer langzaam weg en ook de regenvlagen verminderen.

"Ga mee naar buiten?", stelt iemand even later voor.

"Dan kunnen we zelf zien of onze boer gelijk heeft of niet met zijn verhaal over de schaduwridder."

"Heel goed.", zegt de boer afgemeten en neemt het voorbeeld door de deur met een ruk te openen en gewapend met de stormlamp om de hoeve heen te lopen.

De anderen volgen hem aarzelend. Gebiedend heft de boer nogmaals zijn hand op en muisstil wacht iedereen af. Gespannen tuurt men in het donker naar de struiken en ... net zoals toen ... maakt zich opnieuw een schaduw uit de duisternis los. Het is de ridder te paard met het kruis der tempeliers op de rugzijde van zijn mantel.

Vol kijkt de ruiter de boer aan en hem recht in de ogen ziend, klinkt zijn stem:

"Jij hebt altijd in mij geloofd boer, daarom zal ik je vertellen wie ik ben. Ik ben Jean Dupont. Zoals je merkt draag ik de mantel van de Tempeliers, maar reeds lang heb ik mijn rust gevonden. Enkel bij noodweer kom ik nog eens tevoorschijn om als een beschermheer te waken over de bewoners van de hoeve die eens mijn eigendom was en die naar ik zie, nog steeds in goede staat verkeerd. Eén ding kan ik je nog vertellen. Degenen die mij zien samen met jou zijn wel degelijk te vertrouwen. De anderen zijn praatjesmakers die je beter niet in je buurt duldt omdat ze je schade zouden kunnen berokkenen."

Na deze wijze raad geeft de ridder zijn paard de sporen en verdwijnt opnieuw in de duisternis.

Diep onder de indruk gaat iedereen terug naar binnen.

En pas als ze op verhaal gekomen zijn, kunnen ze elkaar bekennen dat de boer gelijk had met zijn verhaal over de schaduwridder.